

Antoni Jodłowski, Ewa Folwarczny-Miśko, Kazimierz Reguła

Wieliczka, woj. krakowskie. Stanowisko II - Zamek

Informator Archeologiczny : badania 10, 246-247

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

zenie przemieszanego i zalegał w warstwie piasku z szarą próchnicą. Oprócz dominującego materiału z II i III okresu wczesnośredniowiecznego stwierdzono także ceramikę kultury łużyckiej oraz późnośredniowieczną. Być może wyspa zasiedlana była tylko w sprzyjających warunkach /niski stan jeziora/ i tylko na krótkie okresy czasu. Nie wykluczone więc, że mamy do czynienia z krótkotrwałymi obozowiskami.

Materiał z badań przechowywany jest w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Badania będą kontynuowane.

WIELICZKA
woj.krakowskie
Stanowisko II - Zamek

Muzeum Żup Krakowskich
w Wieliczce

Badania prowadzili dr hab. Andrzej Jodłowski, mgr Ewa Folwarczny-Miśko i Kazimierz Reguła. Finansowało Muzeum Żup Krakowskich w Wieliczce. Średniowieczny zamek żupny.

W związku z pracami przygotowawczymi do odbudowy zamku żupnego w Wieliczce rozpoczętymi w 1976 r., odkryto podczas robót ziemnych na dziedzińcu zamkowym dużą obudowę drewnianą w formie studni na głębokości 186 cm od powierzchni gruntu. Posiadała ona kształt prostokąta o wymiarach 3 x 3,4 m. Zbudowana była z belek jodłowych o średnicy 20-28 cm, szczelnie dopasowanych do siebie, układanych w zrąb. W celu zabezpieczenia ścian obiektu przed ewentualnym rozsunięciem się ich zarówno na zewnątrz jak i do wewnątrz zastosowano tutaj technikę polegającą na układaniu belek na tzw. "obłap", przy czym jako dodatkowe wzmocnienia całości konstrukcji, belki ściany wschodniej i zachodniej posiadały prostokątne wycięcia kotwiące, w które wkładane były odpowiednio dopasowane belki ściany północnej. Nad omawianą konstrukcją zalegały luźno elementy jakiegoś urządzenia, być może wyciągowego, składającego się z grubych czworobocznych bali drewnianych, posiadających na końcach odpowiednie wycięcia przystosowane do łączenia ich z innymi belkami, wzmocnionymi dodatkowo drewnianymi kołkami.

Najwięcej trudności stwarza ustalenie chronologii i funkcji tego obiektu. Obserwacja profilu wykopu odwadniającego, w którym odkryto opisywaną konstrukcję drewnianą wskazuje, że wszystkie zauważone warstwy /od III do VII/ zalegające pod warstwami nowożytnymi /od I do II/, są wtórnym wypełniskiem dużego wykopu o szerokości 10 m, w środku którego została zlokalizowana konstrukcja. Fakt, że

w nawarstwieniach tych nie stwierdzono zabytków młodszych od średniowiecza pozwala przypuszczać, że budowa tego obiektu mogła mieć miejsce w średniowieczu, nie wykluczając jednak możliwości jej późniejszego datowania. Chronologię tą potwierdzają w pewnym stopniu materiały stwierdzone w wypełniku /zasypisku/ obudowy, reprezentowane głównie przez ceramikę wykonaną na kole garncarskim, którą orientacyjnie datować można od schyłku wczesnego średniowiecza /XIII w./ do końca okresu średniowiecznego /XV w./. Z tego czasu zapewne pochodzą także pozostałe przedmioty odkryte wewnątrz obudowy a mianowicie kawałki lin z łyka lipowego, fragment łopaty drewnianej, kosza wiklinowego, kliny drewniane, style drewniane, kawałek okucia żelaznego, gotycka cegła palcówka z zaprawą wapienną oraz ozdobna zawiasa /?/ ze złotej blaszki osadzonej na wkładce ołowianej, ornamentowana z jednej strony stylizowaną płcionką.

Pobieżny przegląd inwentarza zabytkowego nie pozwala na definitywne określenie jego funkcji. Rozmiary całej konstrukcji oraz technika i solidność wykonania sugerują, że nie jest to studnia, ale raczej obudowa jakiegoś obiektu górniczego /szybu/.

Badania będą kontynuowane.

WINNICA, gm. Połaniec
woj. tarnobrzeskie
Stanowiska 1 i 2

Uniwersytet Warszawski
Katedra Archeologii
Pradziejowej i Wczesno-
średniowiecznej

Badania prowadziła mgr Ewa Twarowska, konsultacja doc. dr hab. Jerzy Gąsowski. Finansowały Zakłady Energetyczne Okręgu Wschodniego.- Elektrownia "Połaniec". Czwarty sezon badań. Grodzisko i osada przygodowa - okres wczesnośredniowieczny /X-XII, XII-XIII w./.

Stanowisko 1.

Grodzisko położone przy ujściu rzeki Czarnej do Wisły, na kępie wznoszącej się ponad teren zalewowy obu rzek. Zniszczone w latach 30-tych przy budowie wału przeciwpowodziowego, który przeciął grodzisko w północnej części ze wschodu na zachód.

Celem badań było: 1/ interpretacja pozostałości umocnień grodu od strony południowo-zachodniej; 2/ ustalenie warunków morfologiczno-hydrologicznych, w jakich powstał gród.